Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

Per SantiTH el dt., 11/06/2019 - 12:00

Pr 8,22-31
Rm 5,1-5
Jn 16,12-15

Els textos de les lectures d'avui apunten subtilment en dues direccions, l'íntima relació de les divines persones entre si i l'aposta per la comunió amorosa amb els humans.

La primera presenta la saviesa, descrivint-la enjogassada al costat de Déu creador i deliciosament feliç en la companyia humana. Retrata Jesús?

La segona expressa el paper cabdal de l'Esperit que és el vessament de l'amor de Déu en els nostres cors.

El tercer és un breu fragment dels llargs parlaments del Sant Sopar segons l'evangeli de Joan. Els hem estat llegint aquests darrers dies, amb l'emoció d'un comiat ple a vessar de dons i d'estimació de les tres Persones.

Com a reflexió proposo la consideració de tres punts.

Primer, en quina mida en l'eucaristia dominical o diària el centre de l'acció litúrgica és la Santíssima Trinitat.

En segon lloc, de quina manera la vida trinitària pot suggerir-nos la manera de correspondre i ser-li servidors en el món.

En tercer lloc la proposició d'una imatge del contacte diví.

1. Quin sentit particular té la festa d'avui? No és cada eucaristia de cap a cap una festa trinitària?

De fet, en tota eucaristia, des del senyal de la creu inicial fins a la benedicció final, tot el tracte orant i familiar és amb la Santíssima Trinitat, ara adreçant-nos al Pare, o al Fill o a l'Esperit, o ara a les tres persones.

- En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant,
- Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
- Us ho demanem pel vostre fill, nostre Senyor Jesucrist, que amb Vós viu i regna en unió amb l'Esperit Sant pels segles dels segles, amen.
- Que us beneeixi Déu totpoderós, Pare, Fill i Esperit Sant.

El senyal de la creu és molt anterior a la festa. Fins i tot és anterior als concilis que van establir la doctrina trinitària de Nicea (325) i Calcedònia (386). Tertulià, el pare de l'església primitiva (160-220 d.C.) va deixar escrit: "En tots els nostres viatges i moviments, en marxar i en tornar, en calçar-nos, en prendre un bany, a taula, en encendre l'espelma, en anar a dormir, en asseure'ns, en qualsevol de les tasques en què ens ocupem, marquem el front amb el signe de la creu. "

Hi ha constància el segle XI d'haver-se passat del senyal al front al senyal actual als quatre costats del cos.

La referència trinitària de la litúrgia és constant, començant pel mateix baptisme comandat per Jesús a tots els pobles en nom de la Trinitat. Tant és així que va costar molt que s'acceptés una festa especial dedicada a la Santíssima Trinitat. No calia. Era baldera. Potser fins i tot amagaria la plenitud trinitària de cada eucaristia i de tota la vida cristiana. Els segles VII-VIII hi hagué gran controvèrsia. A la fi, el Papa Joan XXII la va instaurar per a tota l'església (any 1334). Ja abans des de la fundació de l'Orde dels trinitaris i dels captius -subratllem en el nom de l'orde la unió de l'oposició extrema, Trinitat i captius- (1198) va donar una empenta popular a la celebració de la festa.

Sant Ignasi tenia una devoció immensa a la Trinitat. Patge de palau reial com havia estat, vivia l'Eucaristia com el moment sublim de tenir audiència personal i familiaritat amb les divines persones. "Déu m'estima més que no pas jo a mi mateix" es deia. Durant la missa atenia, demanava, s'oferia, lloava, gaudia, plorava... Pretenia servir Déu amb una humilitat amorosa absoluta. Preparava la missa molt delicadament i en vivia la resta del dia.

2. Com traduir a la nostra vida la devoció a la Santíssima Trinitat?

St Agustí diu que el millor culte consisteix a imitar el que adores. Creats com som a imatge de Déu, si no cohibim el do rebut i, encara menys, si no el pervertim, cada u de nosaltres pot perllongar l'actuació de Déu en el món.

Valgui una petita comparança. La planta necessita el sol com a font de vida i direcció cap on expandir el seu brancam. Déu Pare. La planta necessita una terra on arrelar i nodrir-se i sostenir-se per a créixer cap al Pare. Jesús és el pa de vida i la roca

fonament. La planta necessita aigua que l'entendreixi i impulsi de la terra al cel i del cel al profund de la terra. L'Esperit hoste vivificador.

Cada persona a imatge divina podem ser sol, terra i aigua pels altres. Donadors de vida, suport dels febles i animadors dels temorosos.

3. Imatges trinitàries

Històricament hi ha hagut diferents representacions trinitàries. És d'una finor extrema la icona d'Andrei Rublev, amb els tres pelegrins que inspira el relat de la visita a Abraham amb la profecia d'una descendència immensa.

Joan de la Creu, en la poesia Oh llama de amor viva veu la Trinitat com una carícia, on una mà -el Pare- frega la galta -encarnació del Fill- transmetent ambdós un foc -l'Esperit Sant-.

"¡Oh cauterio suave!

¡Oh regalada llaga!

¡Oh mano blanda! ¡Oh toque delicado

que a vida eterna sabe,

y toda deuda paga!

Matando, muerte en vida la has trocado".

Explica Joan de la Creu que el cauteri, la mà i el toc són en substància el mateix, però que posa tres noms convenients per l'efecte. El cauteri és l'Esperit Sant; la mà, el Pare; el toc, el Fill. Aquesta carícia trinitària l'experimenta l'ànima com un pas de mort a vida, divinament transformada.

ETIQUETES
AMOR COMUNIÓ LITÚRGIA